

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J.T.

z udziałem W.G.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej J.T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sosnowcu

z 4 lipca 2024 r., II Ca 432/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od J.T. na rzecz W.G. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J.T. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Sosnowcu, którym oddalono apelację skarżącej w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia prowadzonej z udziałem W.G. oraz Z.O.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Nie przedstawiła jednak konkretnego problemu prawnego, poprzestając na stwierdzeniu, że problem dotyczy „dopuszczalności podważenia ostatecznego aktu własności ziemi w postępowaniu sądowym” (s. 8 skargi).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecnictwa przywołanie przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (zob. postanowienie SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Podniesiony problem musi również charakteryzować się nowością; zagadnienie, które było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co do zasady traci ten walor (zob. postanowienie SN z 19 marca 2012 r., II PK 294/11). Istotność problemu prawnego wyraża się natomiast w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11). Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14).

Tylko we wskazanych wyżej okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie przedstawiony Sądowi Najwyższemu problem musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego

orzeczenia (zob. postanowienie SN z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13). Przyjęcie skargi do rozpoznania ma bowiem na celu zarówno realizację interesu publicznego, jak i ochronę praw prywatnych. Zagadnienie prawne powinno mieć więc taki wymiar problemowy, aby udzielona przez Sąd odpowiedź miała znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie, w której pytania zostały zadane, a jednocześnie – dzięki uniwersalnemu ujęciu – odpowiedź ta uzyskiwała walor aplikacyjny w rozstrzyganiu innych spraw.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia opisanych wyżej wymagań. Skarżąca nie sformułowała w sposób jednoznaczny konkretnego problemu prawnego, a tym bardziej – nie przedstawiła racji mogących świadczyć o tym, by dane zagadnienie było istotne. Nie wyjaśniła również, dlaczego występuje ono w sprawie, tj. w jaki sposób przekłada się na ocenę skargi kasacyjnej. Skrótowy wywód zawarty na s. 8-9 skargi nie prezentuje w istocie argumentacji realizującej powinności związane z uzasadnieniem przyczyny kasacyjnej, lecz dalece ogólny zarys nieskonkretyzowanego bliżej problemu. Wywód ten nie może zatem świadczyć o konieczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jako drugą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Nie przedstawiła jednak w tym przedmiocie bliższej argumentacji, a poprzestała na hasłowym nawiązaniu do przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (s. 9 skargi). Tezę o oczywistej zasadności poprzedzono przy tym z informacją o omyłkowym oznaczeniu numeru spornej działki w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Następnie, w ramach tego samego akapitu, zamieszczono zredagowane w przeważającej części wersalikami zdanie o treści: „Jak wynika również z dowodów zgromadzonych w sprawie (zeznania stron w tym uczestniczki, zeznania uczestników - sąsiadów) w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona” (s. 9 skargi). Analiza pisma nie pozwala na ustalenie, czy powyższe stwierdzenie powstało w sposób celowy, czy stanowiło efekt omyłki pisarskiej; pozostała część pisma sporządzona została bowiem w zbliżony sposób, zarówno od strony technicznej, jak i merytorycznej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku sformułowanego przez skarżącą wymaganiom tym nie odpowiada, gdyż – poza wskazaniem na omyłkowe oznaczenie numeru działki – w istocie nie zawiera treści przemawiających za tezą o oczywistej zasadności skargi – wymagającą zarazem przekonania, że oczywiście nietrafne jest orzeczenie wydane przez Sąd Okręgowy. Błędne wskazanie numerów działki gruntu w uzasadnieniu postanowienia nie świadczy natomiast o występowaniu w sprawie przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]